

Arrest

nr. 235 295 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 november 2006 verklaart de verzoekende partij zich in België vluchteling. Op 28 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 april 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 2 februari 2011, bij arrest nr. 210.940, verwerpt de Raad van State het tegen de voormelde beslissing van 24 april 2007 ingestelde beroep.

1.2 Op 22 april 2011 verklaart de verzoekende partij zich voor de tweede maal vluchteling in België. Op 9 september 2011 weigert de commissaris-generaal haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 februari 2012, bij arrest nr. 76 116, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 28 september 2012 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 februari 2013, bij arrest nr. 96 692, weigert ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 19 april 2018 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in Frankrijk. Op 23 april 2018 richten de Franse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 2 mei 2018 aanvaarden de Belgische autoriteiten dit terugnameverzoek overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Dublin III-verordening. Op 21 september 2018 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om op 26 oktober 2018 in België haar verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 31 oktober 2018 dient zij dit verzoek in. Op 23 januari 2019 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk. Op 29 mei 2019 weigert de commissaris-generaal aan de verzoekende partij opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 november 2019, bij arrest nr. 229 346, verwerpt de Raad het tegen de voormelde beslissing van 29 mei 2019 ingestelde beroep.

1.4 Op 2 september 2019 doen de verzoekende partij en de heer F. A., van Belgische nationaliteit, een huwelijksaangifte.

1.5 Op 18 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 19 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : Y(...) W(...)
voornaam : H(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Somalië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 27/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het non-refoulementbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel:

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen dat een gezinslid van een Europees burger belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet onderzocht worden, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grongebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoekster.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikelen 3 en 8 EVRM.

Tweede onderdeel:

De verzoekster is afkomstig uit Mogadishu in Somalië; alwaar, sinds het treffen van de weigeringbeslissingen door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geregeld zware aanslagen worden gepleegd met tientallen doden voor gevolg.

De verergering van deze situatie ligt mede aan de oorsprong van de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om terug te keren naar haar land en regio van herkomst.

Haar terugsturen naar haar land van herkomst, zou een ernstig risico inhouden.

Terwijl artikel 3 EVRM bepaalt: (...)

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.1.2 In het eerste onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt, en dat dus dan pas een beslissing tot verwijdering kan worden genomen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op de artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het voormelde artikel 52/3, § 1 luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)”

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op verzoekers om internationale bescherming die illegaal in het Rijk verblijven en geen recht (meer) hebben om overeenkomstig richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) louter ten behoeve van de procedure op het grondgebied te blijven. Vanaf het moment dat zij overeenkomstig de Procedurerichtlijn niet meer op het grondgebied mogen verblijven, vallen zij onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, nr. 54-2548/001, 77-78). Bijgevolg is de thans bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling werd omgezet door artikel 1, § 1 van de vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

Uit de definities van artikel 1, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat een beslissing tot verwijdering (zijnde een ‘terugkeerbesluit’ volgens de Terugkeerrichtlijn) op zich niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°).

De verzoekende partij maakt echter niet duidelijk waarop zij met haar betoog precies doelt. Zij voert nog een aantal verschillende elementen aan, maar het is niet duidelijk in welke mate deze verband houden met de definitie van een beslissing tot verwijdering.

Zo verwijst de verzoekende partij naar het feit dat een gezinslid van een Europees burger belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing bij de Raad, maar haar belang bij het voorliggende beroep wordt hoe dan ook niet betwist.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde niet verplicht was tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve

“asielbeslissing” van de commissaris-generaal. Zij maakt echter niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissing “vroegtijdig” werd afgeleverd. De Raad merkt hierbij op dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat deze slechts werd genomen nadat de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal had behandeld.

Ten slotte wijst de verzoekende partij op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de gemachtigde kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Zij stelt dat het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet worden onderzocht, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), verhindert dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Zij besluit dat zulk bevel niet kan worden afgeleverd indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de verdere bespreking van het eerste middel gaat de Raad ook daadwerkelijk in op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel. Op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM gaat hij dan weer in bij de bespreking van het derde middel.

Voorafgaandelijk merkt de Raad in dit verband op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat het middel ten aanzien van de schending van de artikelen 3 en 8 minstens voorbarig is. Volgens de verwerende partij, die hiervoor verwijst naar arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015 van het Grondwettelijk Hof, moet het onderzoek naar de voormelde bepalingen immers gebeuren op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen wordt uitgevoerd en niet op het moment van het uitreiken van de bijlage 13quinquies.

De Raad wijst echter erop dat het gegeven dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel uitmaakt, geen afbreuk doet aan het feit dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

Daarnaast benadrukt de Raad samen met de verzoekende partij dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, een van de twee uitdrukkelijke rechtsgronden van de bestreden beslissing, in zijn aanhef erop wijst dat deze bepaling toepassing vindt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten aldus de illegaliteit van het verblijf van de verzoekende partij vaststelt én haar een terugkeerverplichting oplegt, en gelet op de aanhef van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij aanvoert dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259). De verzoekende partij moet immers reeds gevolg geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiervoor in principe nog verdere beslissingen zijn vereist. Er kan dan ook niet worden verondersteld dat het onderzoek van artikel 3 van het EVRM wel kan worden uitgesteld tot wanneer wordt overgegaan tot het nemen van verdere dwangmaatregelen. Tot zulke dwangmaatregelen moet immers niet in alle gevallen worden overgegaan.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Hierin stelt de Raad van State onder meer het volgende:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

De Raad van State stelt tevens het volgende:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus wel degelijk worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Dit blijkt tevens uit het ook door de Raad van State gehanteerde arrest *Paposhvili/België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 13 december 2016. Het EHRM gaat in zijn arrest precies in op het argument dat een onderzoek nog had kunnen plaatsvinden bij de gedwongen verwijdering van de betrokkene (§ 199), maar besluit hierbij dat dit gegeven niet aan de geuite bezorgdheden tegemoetkomt (§ 202): *“The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country.”* (eigen vertaling: Het feit dat dit soort onderzoek [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen worden doorgevoerd vlak voor de verwijderingsmaatregel gedwongen zou worden uitgevoerd, komt op zich niet tegemoet aan deze bezorgdheden, gelet op het feit dat er geen enkele aanwijzing is over de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten).

Met betrekking tot het door de verwerende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015, stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof erin inderdaad oordeelt, met verwijzing naar de

memorie van toelichting bij de wetsontwerpen van 11 december 2012 die tot de voor het arrest relevante wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) heeft geleid, dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden gevoerd. De Raad wijst echter erop dat dit arrest reeds dateert van juni 2015 en aldus van vóór het voormelde arrest *Paposhvili/België* van 13 december 2016. Hoger is gebleken dat ook de Raad van State veel recenter, met name in september 2018, nog uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts wanneer wordt overgegaan tot de gedwongen verwijdering.

Er liggen geen elementen voor waarom de voor het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM gehanteerde redenering niet tevens zou gelden voor het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij kan dus niet aannemelijk maken dat de middelen gesteund op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorbarig zouden zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

In casu voert de verzoekende partij aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het non-refoulementbeginsel en met artikel 3 van het EVRM.

Concreet stelt zij in het tweede onderdeel van het eerste middel dat zij afkomstig is van Mogadishu in Somalië, alwaar sinds het treffen van de weigeringsbeslissingen door de commissaris-generaal geregeld zware aanslagen worden gepleegd met tientallen doden tot gevolg. Zij geeft aan dat de verergering van deze situatie mede aan de oorsprong ligt van de onmogelijkheid voor haar om terug te keren naar haar land en regio van herkomst. Zij besluit dat haar terugsturen naar haar land van herkomst een ernstig risico zou inhouden, terwijl het voormelde artikel 3 bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In het eerste onderdeel van het eerste middel had zij reeds aangegeven dat het risico op sancties in het land van herkomst nog moet worden onderzocht, en heeft zij verwezen naar het non-refoulementbeginsel uit het Vluchtelingenverdrag.

Het voormelde beginsel ligt vast in artikel 33, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag en luidt als volgt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

De Raad wijst erop dat dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds driemaal een procedure tot het bekomen van internationale bescherming heeft doorlopen. Het meest recente

verzoek om internationale bescherming dateert van 19 april 2018 en werd in Frankrijk ingediend. Nadat de verzoekende partij in het kader van de Dublin III-verordening aan België was overgedragen, diende zij op 31 oktober 2018 haar verzoek om internationale bescherming in België in. Zoals ook uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, weigerde de commissaris-generaal haar op 29 mei 2019 echter de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en werd het tegen deze beslissing ingestelde beroep op 27 november 2019 door de Raad verworpen (met name bij arrest nr. 229 346). In de voormelde beslissing van de commissaris-generaal werd het, net als in het kader van de twee vorige procedures om internationale bescherming, niet geloofwaardig geacht dat de verzoekende partij over de Somalische nationaliteit beschikt. In zijn beslissing van 29 mei 2019 stelt de commissaris-generaal ook uitdrukkelijk het volgende: *“Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.”*

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat zij ten gevolge van de thans bestreden beslissing naar Somalië zou moeten gaan. Met betrekking tot de geboorteakte, het paspoort en het getuigschrift van nationaliteit dat de verzoekende partij nog bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat deze documenten reeds uitdrukkelijk werden voorgelegd en besproken in het kader van de tweede procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zowel de commissaris-generaal in zijn beslissing van 28 september 2012 als de Raad in zijn arrest nr. 99 692 van 7 februari 2013 weigerden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij, omdat haar Somalische nationaliteit (en in het arrest bijkomend haar Somalische afkomst) niet geloofwaardig werden geacht.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ten gevolge van de thans bestreden beslissing naar Somalië zou moeten gaan, doet haar betoog met betrekking tot de situatie in Somalië ook niet ter zake. De Raad moet hierop dan ook niet verder ingaan. Zij maakt in deze omstandigheden ook niet duidelijk waarom een schending van het non-refoulementbeginsel zou voorliggen.

De verzoekende partij ontwikkelt voor het overige geen betoog ten aanzien van een ander land, of omtrent het gegeven dat niet duidelijk zou zijn naar welk land zij zou moeten terugkeren, zodat de Raad zich hierover niet verder kan uitspreken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat de betwiste beslissing d.d. 18 december 2019 van de verwerende partij stelt dat : (...)

Terwijl:

Op geen enkele wijze door de verwerende partij werd geïnformeerd naar noch rekening gehouden werd met de huidige gezinssamentelling van de verzoekende partij, die sinds 23 juli 2019 te (...) samenwoont met haar partner, de heer F(...) A(...) (stuk 14), gemeente alwaar op 2-9-2019 een huwelijksverklaring werd ingediend tegen 20 december 2019 (stuk 15).

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen, zonder zich te informeren noch rekening te houden met de gezinssituatie van de verzoekster en zonder

zich te informeren noch rekening te houden met de recentste evolutie in de situatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij..

- *Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 18 december 2019 te motiveren, een absolute verplichting om onmiddellijk een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet;*
- *Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Dat hierdoor de verwerende partij, die samenwoont met haar verloofde en met wie, maanden geleden, een huwelijksbelofte aan het gemeentebestuur werd medegedeeld, eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat ze betreffende deze gezinssituatie zou worden gehoord en er zou mee rekening gehouden worden vooraleer de bestreden beslissing te treffen en zij zolang op het grondgebied mocht blijven;*
- *Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging en het gebrek aan uitvoering van de voorafgaandelijk informatieplicht, in haar vertrouwen is geschonden;*

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2.2 De verzoekende partij verwijst in het algemeen naar de schending van "de motiveringsplicht".

In de mate dat zij hiermee doelt op de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat deze de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Uit haar betoog blijkt echter dat de verzoekende partij de opgenomen motivering niet afdoende acht.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het tweede middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, wel degelijk een beginsel van behoorlijk bestuur is waarop een middel kan worden gestoeld, legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411;

RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel ten slotte kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, die door de Raad hoger reeds werden aangehaald.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij zich in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name doordat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Ook betwist zij niet dat de Raad op 27 november 2019 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 mei 2019 inzake haar verzoek om internationale bescherming heeft verworpen.

De verzoekende partij voert echter aan dat de gemachtigde zich op geen enkele wijze heeft geïnformeerd over haar huidige gezinssamenstelling, met name haar samenwoont sinds 23 juli 2019 met de heer F. A., met wie zij op 2 september 2019 een huwelijksaangifte heeft gedaan, om op 20 december 2019 te huwen. Ook stelt zij dat de gemachtigde met dit gegeven op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. Volgens de verzoekende partij is de gemachtigde tekortgekomen aan zijn zorgvuldigheidsverplichting, nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien om in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten en de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom hij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing in die termen en voorwaarden te nemen, zonder zich te informeren over of rekening te houden met de gezinssituatie van de verzoekende partij en de recentste evolutie van de situatie in haar regio van herkomst. Zij stelt dat de gemachtigde, door de bestreden beslissing op deze wijze te motiveren, een absolute verplichting heeft ingevoerd "*om onmiddellijk een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten*", die niet is voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat daardoor een duidelijke inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel werd begaan.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde hierdoor eveneens een inbreuk op het vertrouwensbeginsel begaat, aangezien de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, erop mocht vertrouwen dat zij betreffende haar gezinssituatie, met name de samenwoont met haar verloofde met wie zij maanden geleden een huwelijksaangifte bij het gemeentebestuur heeft gedaan, zou worden gehoord en dat ermee rekening zou worden gehouden, vooraleer de bestreden beslissing te treffen, en zij zolang op het grondgebied mocht blijven. Volgens haar is zij door deze ongewettigde overweging en het gebrek aan uitvoering van de voorafgaandelijke informatieplicht, haar vertrouwen geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de gemeente Drogenbos op 4 september 2019 een "*ontvangstbewijs huwelijksaangifte*" van 2 september 2019 heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werd vermeld dat de voorziene huwelijksdatum 20 december 2019 was. Deze aangifte betreft het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer F. A. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de heer F. A. de Belgische nationaliteit heeft.

In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar "*de voorafgaandelijke informatieplicht*" (tevens) de schending van het hoorrecht wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat het niet voldoen aan de hoorplicht hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. *In casu* blijkt echter dat de gemachtigde reeds kennis had van de

informatie waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het meedelen van informatie waarvan de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had, een invloed op deze beslissing had kunnen hebben. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat zij de gemachtigde op de informatie aangaande haar gezinssituatie had kunnen wijzen, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord zijn geweest. Een eventuele schending van het hoorrecht kan aldus hoe dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat het tweede middel in deze mate onontvankelijk is.

Voor het overige kan de verzoekende partij in de geschetste omstandigheden ook niet voorhouden dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld door zich niet voorafgaandelijk te informeren. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde wel degelijk voorafgaandelijk geïnformeerd was over de gegevens waarop de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst.

Vervolgens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de door de verzoekende partij laatst doorlopen procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en naar het gegeven dat de verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum.

Wat de samenwoning en het voorgenomen huwelijk met de heer F. A. betreft, heeft de Raad reeds vastgesteld dat deze elementen inderdaad blijken uit het administratief dossier, en dit vóór het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt echter slechts algemeen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie en naar de situatie in de regio van herkomst, maar zij laat in het kader van haar tweede middel na de specifieke rechtsgrond aan te duiden op grond waarvan de gemachtigde met deze (gezin)situatie had moeten rekening houden en eromtrent had moeten motiveren. Zij kan met dit betoog dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing, die steunt op de artikelen 52, § 3 en 7 van de vreemdelingenwet, niet zou volstaan om deze beslissing te onderbouwen. Om dezelfde reden kan zij met dit betoog niet aannemelijk maken dat deze motivering niet afdoende, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij meermaals wijst op de afwezigheid van een verplichting in artikel 7, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet om onmiddellijk een bevel te nemen op grond waarvan de verzoekende partij binnen de dertig dagen het grondgebied moet verlaten. Het is voor de Raad echter niet duidelijk waarop de verzoekende partij met dit betoog precies doelt. In de mate dat zij doelt op het feit dat de gemachtigde slechts de mogelijkheid heeft om zulk bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, wijst de Raad erop dat hij in het kader van het eerste middel reeds heeft uiteengezet dat de gemachtigde inderdaad rekening moet houden met internationale verdragsbepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Op de door de verzoekende partij in dit verband ontwikkelde middelen (met name het eerste en het derde middel) wordt door de Raad dan ook wel degelijk ingegaan. Uit het betoog van de verzoekende partij in het kader van het tweede middel blijkt echter niet dat zij zich hierbij stoelt op enige internationale verdragsbepaling.

In de mate dat de verzoekende partij een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, herhaalt de Raad dat zulke schending slechts kan voorliggen wanneer sprake is van een vaste gedragslijn van de overheid, van toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan en van bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen. De verzoekende partij maakt met haar betoog op geen enkele manier duidelijk dat van zulke elementen *in casu* sprake zou zijn, zodat zij een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk kan maken.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht op privéleven en van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel:

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met het recht op privé-leven en met artikel 8 EVRM.

Het nieuwe artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt weliswaar vast dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een persoon die een gezin vormt met een Belgische staatsburger en aan de plaatselijke autoriteiten een huwelijksverklaring heeft genotificeerd, beantwoordt hier niet aan zolang geen uitspraak werd gedaan over de goede trouw en de ware aard en het ware karakter van dit gezin en van de huwelijksintentie, gelet op het artikel 8 EVRM dat luidt: (...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een gezinslid van een Europese of Belgische burger kan slechts "illegaal" op het grondgebied verblijven indien hij niet meer beschermd wordt de rechten die gewaarborgd worden door het artikel 8 EVRM.

Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen dat een gezinslid van een Europees burger belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet onderzocht worden, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grongebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoekster.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 8 EVRM."

3.3.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij verwijst in het algemeen naar een privéleven, maar zij beperkt zich in dit verband tot een theoretische uiteenzetting. Zij kan het bestaan van een daadwerkelijk privéleven dan ook niet aannemelijk maken.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met een Belgische staatsburger en dat zij aan de plaatselijke autoriteiten een huwelijksverklaring heeft genotificeerd. De Raad neemt aldus aan dat zij zich beroept op een gezinsleven met de heer F. A.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

In het kader van het tweede middel, waarin de verzoekende partij heeft verwezen naar haar gezinssituatie, heeft de Raad reeds uiteengezet welke gegevens in dit verband precies blijken uit het administratief dossier. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 oktober 2019 een advies heeft overgemaakt aan de gemeente Drogenbos met betrekking tot het door de gemeente gestarte "*onderzoek voorgenomen (schijn)huwelijk*".

De Raad spreekt zich echter niet verder uit over de vraag of *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook moet hij niet ingaan op het betoog van de verzoekende partij aangaande de goede trouw, de ware aard en het ware karakter van het voorgehouden gezin en van de huwelijksintentie. Hij kan immers slechts vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het voormelde artikel 8 louter theoretisch is. Zij gaat op geen enkele manier in op de concrete gevolgen van de bestreden beslissing op haar voorgehouden gezinsleven en zet bijgevolg geenszins concreet uiteen op welke manier de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Een schending van het voormelde artikel 8 van het EVRM kan aldus hoe dan ook niet aannemelijk worden gemaakt, zelfs als het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat zij als gezinslid van een Europese of Belgische burger slechts illegaal op het grondgebied kan verblijven indien zij niet meer wordt beschermd door de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dat pas dan een beslissing tot verwijdering kan worden genomen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarop zij precies doelt. Bovendien is uit de hogere vaststellingen van de Raad gebleken dat de verzoekende partij een schending van het voormelde artikel 8 hoe dan ook niet aannemelijk kan maken.

In de mate dat de verzoekende partij vervolgens een deel van haar betoog uit het eerste onderdeel van het eerste middel herneemt, volstaat het voor de Raad om naar zijn vaststellingen in dat verband te verwijzen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE